België - Belgique
P.B. - P.P.
8500 Kortrijk
BC 20258

KONINKLIJKE EN MENSLIEVENDE VERENIGING DER

DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van BELGIË

VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN VAN MENSLIEVENDHEID

ONDER DE HOGE BESCHERMING VAN Z.M. DE KONING
EN HET EREVOORZITTERSCHAP VAN DE H. BURGEMEESTER VAN BRUSSEL

VADERLANDSE VERENIGING
Zonder winstgevend doel
Gesticht te Brussel op 3 december 1865 - Koninklijk Erkend op 2 juli 1883

INFOBLAD KORTRIJK

Afgiftekantoor: KORTRIJK CENTRUM
Verantwoordelijke uitgever: Rasson Nadia - Steenstraat 103 - 8501 Heule
P 806019
PRS: 3048465
Nummer 115 – 1ste kw 2026 (jan-feb-mrt)

UITNODIGING

ZATERDAG 18 April 2026

Koninklijke en Menslievende
Vereniging der
Dragers van Eretekens en
Medailles van België

Regionale Kortrijk

FEEST DER GEDECOREERDEN

SOCIÉTÉ ROYALE PHILANTROPIQUE DES
MÉDAILLÉS et DÉCORÉS de Belgique
POUR ACTES DE COURAGE DE DÉVOUEMENT ET D'HUMANITÉ
Sous le Haut Patronage de S.M. le Roi
et la Présidence d'Honneur de M. le Bourgmestre de Bruxelles.
ASSOCIATION PATRIOTIQUE
Sans but lucratif
Fondée à Bruxelles le 3 déc. 1865 – Autorisation Royale du 2 juillet 1883

KONINKLIJKE EN MENSLIEVENDE VERENIGING DER
DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van BELGIË
VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN MENSLIEVENDHEID
Onder de Hoge Bescherming van Z.M. de Koning
En het Erevoorzitterschap van de H. Burgemeester van Brussel.
VADERLANDSE VERENIGING
Zonder winstgevend doel
Gesticht te Brussel op 3 dec. 1865 – Koninklijk Erkend op 2 juli 1883

Siège social / Sociale zetel : Astridpad 5 – 8540 Deerlijk
Tel. & Fax : +32 56-32.90.17 – Gsm : +32 477-28.33.21 – Email : rudy.maes1@proximus.be
a.s.b.l. / v.z.w. 515/53 – N° d'entreprise – Ondernemingsnr 408.696.434 – Arrondissement judiciaire : Courtrai / Gerechtelijk arrondissement : Kortrijk

Erevoorzitter provinciale West-Vlaanderen: Baron Jean Baptiste Emmanuel Félix Pierre Marie de Bethune.
Voorzitter Regionale Kortrijk: RASSON Nadia, Steenstraat 103 te 8501 HEULE
☎&🖷: +32 56-35.63.35 - 🖃 : rasson.n@telenet.be

REGIONAAL BESTUUR KORTRIJK 19-12-2025

VOORZITTER

Mevr. Nadia RASSON (2026)
Steenstraat 103
8501 HEULE
☎ & 🖷: 056 35 63 35
GSM: 0485 12 35 45
E-mail : rasson.n@telenet.be

ONDERVOORZITTER - SECRETARIS

Dhr. Philippe DE CALUWE (2026)
Mellestraat 263
8501 HEULE
☎: 056 37 11 42
GSM : 0495 32 29 39
E-mail : philippedecaluwe@gmail.com

KANSELIER - VERSLAGGEVER

Dhr. Kurt VERHELLE (2026)
Kapel ter Bede 28
8500 KORTRIJK
GSM : 0486 72 19 86
E-mail : verhelle.polfliet@gmail.com

PENNINGMEESTER

Dhr. Ivan VAN DER AUWERA (2026)
Nachtegaalstraat 23
8511 AALBEKE
☎: 056 40 42 96
GSM : 0486 23 62 57
E-mai l: ivan.vanderauwera@skynet.be

VAANDELDRAGER

Dhr. Brecht VAN DER AUWERA
Nachtegaalstraat 23
8511 AALBEKE
☎: 056 40 42 96
GSM : 0485 41 38 25
E-mail : vanderauwerabrecht@gmail.com

COMMISSARIS/WEBMASTER

Dhr Pieter D'HAENE (2026)
Bozestraat 50
8501 HEULE
GSM : 0477 72 05 04
E-mail : dhaene.pieter@outlook.be

EREKANSELIER

Mevr. Lutgarde TACK
Holstraat 5 bus 1/1
8790 WAREGEM
GSM : 0474 63 75 99
E-mail : lutje.tack@gmail.com

De email adressen kunnen aangepast worden naar naam van persoon @kmvdembkortrijk.be

LIDGELD 2026

De betaalde lidkaarten worden verdeeld aan de aanwezigen tijdens het Promotiefeest op zaterdag 18 april 2026.
De personen die niet aanwezig kunnen zijn op zaterdag 18 april 2026 zullen hun lidkaart opgestuurd krijgen.
Gelieve uw bijdrage van 14,00 Euro met vermelding (Lidgeld 2026) te willen storten op rekeningnummer : BE22 7509 0426 1747

Indien hier groene klever - dringend uw lidgeld betalen - 14,00 Euro op rekeningnummer : BE22 7509 0426 1747

Indien u het krantje liever per mail 💻 ontvangt, geef dan uw mailadres door.

Dit bespaart ons druk- & portkosten.

Ook krijgt u het krantje sneller (in pdf.) met kleurfoto's.

Of wens je toch liever de gedrukte versie 📖 ? Laat het ons weten en we sturen het krantje op.
📧 - 📧 of 📱 naar de Kanselier: Kurt VERHELLE

ONS JAARLIJKS PROMOTIEFEEST
ZATERDAG 18 APRIL 2026

Mevrouw, Mijnheer,

Het bestuur van de Koninklijke en Menslievende Vereniging der Dragers van Eretekens en Medailles van België, Regio Kortrijk, heeft de eer en het genoegen u en uw echtgeno(o)t(e) uit te nodigen tot deelname aan het jaarlijkse feest en de uitreiking van de eretekens **PROMOTIE 2026**

U wordt tevens uitgenodigd tot deelname aan het feestbanket waarvoor kan ingeschreven worden door storting van **65 Euro** op rekeningnummer **BE22 7509 0426 1747** van gedecoreerden Kortrijk.
Wie niet blijft voor het feestbanket maar **enkel** deelneemt aan de receptie gelieve **25 Euro** te storten op rekeningnummer **BE22 7509 0426 1747** met mededeling : **Receptie**
De uiterste inschrijvingsdatum voor de maaltijd is : **04 april 2026**

Laat ons weten of u vegetariër/veganist bent of specifieke allergieën hebt.

Inschrijvingen na deze datum kunnen om praktische redenen niet meer aanvaard worden !

- ***Niet betaalbaar ter plaatse (GEEN CASH GELD)***

Schrijf tijdig in zodat wij geen moeilijkheden hebben voor het inrichten van de zaal – U kan uw voorkeur voor tafelgenoten opgeven – Wij proberen in de mate van het mogelijke aan uw wensen te voldoen.

PROGRAMMA

11.30 u	**OPENEN VAN DE DEUREN VAN FEESTZAAL-RESTAURANT "'T BALLADEHOF" HOOGSTRAAT 15 TE 8554 ZWEVEGEM (SINT-DENIJS)**
11.45 u	**RECEPTIE**
12.00 u	**UITREIKING VAN DE ERETEKENS EN BREVETTEN - PROMOTIE 2026 GEVOLGD DOOR HET FEESTBANKET**

MENU

KIRR MET ZIJN HAPJES
TARTAAR VAN COCQUILLES MET EEN MOUSSE VAN VERSE KAAS, DILLESAUSJE
BLOEMKOOLSOEP MET GEROOKTE HAM
GEBRAAD MET MOSTERD IN EEN KORST VAN BLADERDEEG
WARME APPELTAART MET IJS
KOFFIE MET VERSNAPERINGEN
WIJNEN EN WATERS TOT AAN DE KOFFIE

Na het banket is er een gezellig samenzijn met tombola.

Wij hopen u talrijk te mogen verwelkomen op ons jaarlijks feest en bieden u onze oprechte Vaderlandslievende groeten aan.

Namens het bestuur.

The Paths to Freedom

Deads Man's Corner in St. Côme-du-Mont

Punt 67: In de aanval van 8 juni 's middags weet 506 PIR moeizaam Vierville en Beaumont te veroveren, maar komt vanwege sterke weerstand niet verder. D Company van 2nd Battalion 506 PIR, die bij Foucarville is gedropt en nog weinig strijd heeft hoeven leveren, krijgt van Col. Sink de opdracht om op de rechterflank van 1st Battalion 506 PIR op te trekken naar St. Côme-du-Mont. D Company neemt daarbij veel risico's, maar ze weten het kruispunt ten zuiden van St. Côme-du-Mont te bereiken.
Vanaf dat punt loopt het land af naar de ondergelopen vlakte tussen de rivier de Douve en Carentan. Dit is het doel, dat Lt.Col. William L. Turner van 1st Battalion uren geleden in Angoville-au-Plain heeft opgekregen van Colonel Sink. 1st Lieutenant Joe F. MacMillan houdt daarom halt in de verwachting, dat 1st Battalion snel zal volgen. Op dat moment keren echter de kansen.

De lichte Stuart tank van A Company 746th Tank Battalion, die vanaf Beaumont voorop is gegaan, wordt op het kruispunt door een raket in brand geschoten. Dagen achtereen staat het geblakerde wrak op het kruispunt, met de dode tankcommandant nog rechtop in de toren. De soldaten geven het kruispunt daarom de naam 'Dead Man's Corner'. 1st Lt. MacMillan is er echter van overtuigd, dat ze het veroverde terrein kunnen behouden, zodra 1st battalion en de rest van de troepenmacht D Company komen versterken. Het idee, dat deze eenheden onderweg worden tegengehouden, komt eenvoudigweg niet bij hem op.

In de schemering ontdekt de 1st Lt. MacMillan een colonne van acht Amerikaanse trucks, die een eindje verderop in het dorp geparkeerd staan. Het zijn trucks met voorraden voor de fronttroepen, die de weg zijn kwijtgeraakt. Als door een wonder zijn ze dwars door de Duitse verdediging in St. Cômr-du-Mont gereden, zonder dat er ook maar eenmaal op hen is gevuurd!

Colonel Sink in Angoville-au-Plain weet niet, dat D Company het kruispunt in St. Côme-du-Mont heeft bereikt. Maar als hij over de radio van Captain Lloyd E. Patch van HQ Company hoort, dat 1st Battalion ten noorden van St. Côme-du-Mont vastzit, waarschuwt zijn instinct hem dat zijn eenheden te veel verspreid zijn. Daarom besluit hij om alle eenheden terug te trekken op Beaumont. Als om 23.00 uur nog steeds geen versterkingen zijn gearriveerd in St. Côme-du-Mont, besluit 1st Lt. MacMillan om D Company terug te trekken naar de positie van 1st Battalion en HQ Company.

Vervolg op pagina 3

ROUTEBESCHRIJVING

Na ± 300 m staan links twee kleine huisjes en een schuur. Daartussen ligt de sluis La Barquette, waar Colonel "Skeets" Johnson tevergeefs op versterking wachtte.

60. De weg maakt een haakse **bocht naar rechts** en u rijdt nu langs de snelweg N13.
61. Einde weg **rechts**, richting La Basse-Addeville.
62. Na ± 200 m op kruising **links.**
63. Weg maakt haakse bocht links en op T-splitsing met voorrangsweg **rechts**, D913 richting Ste. Marie-du-Mont.
64. Na ± 700 m, bij bord Auberge Salon de Thé, **links**, onverhard pad op.
    Goed opletten, u rijdt er zo voorbij !!!
65. Kruising onverharde wegen **schuin rechts oversteken**, dus NIET scherp rechts.
    U rijdt langs paaltje met de tekst FC134.
66. Onverhard pad met haakse **bocht links** volgen en onder viaduct door (ook voor GMC's te doen).
67. Einde pad **links**, verharde weg op.
    U rijdt nu over een stukje oorspronkelijke N13, die via St. Côme-du-Mont naar Carentan leidde.
68. U rijdt St. Côme-du-Mont in en weer uit.
    Na ± 500 m, vlak voor T-splitsing met voorrangsweg, ligt Musée Dead Man's Corner. Hier werd de Stuart tank uitgeschakeld, die vanuit Beaumont was opgetrokken voor een aanval richting Carentan. Nog dagen stond de geblakerde tank daar met de tankcommander er nog in. Vandaar de naam Dead Man's Corner.
69. T-splitsing **rechts**, voorrangsweg D974 op richting Carentan.
    U rijdt nu over de damweg (causeway) van Carentan, waar onder andere Col. R.F. Sink en 506 PIR hevig hebben gevochten.
    U passeert eerst de brug over het riviertje La Jourdan. Rechts ziet u de oorspronkelijke brug liggen, die onbeschadigd is gebleven bij de gevechten.
70. Vlak na de brug is rechts een terrein, waar u kunt parkeren om de originele brug over La Jourdan te bekijken. Eventueel keren en lees verder op punt **76.**
71. Weg vervolgen richting Carentan.
    Achtereenvolgens rijdt u langs huizen van Pont-de-douve en over de bruggen van de rivier La Douve, Het kanaal La Groult en 't riviertje La Madeleine. De weg naar Carentan is vanaf La Jourdan na de oorlog naar links verlegd en van nieuwe bruggen voorzien.
72. Rotonde **rechts** (1e afslag), D971 richting Périers.

Wordt vervolgd

DEAD MAN'S CORNER IN ST. CÔME-DU-MONT

Punt 67 : Patch en MacMillan overleggen en besluiten hun posities ten noorden van St. Côme-du-Mont te behouden, mede om hun troepen niet te vermoeien met een lange mars. Ze zijn daarom allemaal woedend, als Sink om middernacht belt en hun bevel geeft om zich terug te trekken naar Beaumont. Het kost Patch en MacMillan veertig minuten om de onwillige soldaten wakker te maken en terug te laten marcheren. Om 02.00 uur kunnen de soldaten in Beaumont verder slapen, met één curieuze uitzondering ...

De mannen van D Company hebben, als ze het bevel krijgen om terug te trekken, aangenomen dat ze naar hun eigen Battalion moeten terugkeren. Daarom sjokken ze helemaal terug naar Angoville-au-Plain. Daar aangekomen krijgen ze te horen, dat ze kort voor het aanbreken van de volgende dag op een aanvalslinie klaar moeten staan, die parallel loopt met les Droueries. Ze moeten dus direct weer teruglopen naar Beaumont!

Dit gesjouw kost D Company zo veel tijd en energie, dat het ogenblik rust in Beaumont voor hen slechts een nieuwe marteling betekent. Dit is een fout, gemaakt door een commandant en een staf, die zo veel aandacht voor de slag hebben, dat ze de belangen van de eenheid vergeten. Van nummer één in de aanvalslinie verschuift D Company hierdoor naar de laatste plaats.

DE DAMWEG VAN CARENTAN

Punt 69 - 71 : Als 506 PIR op 8 juni St. Côme-du-Mont en het kruispunt ten zuiden van het dorp heeft veroverd, vluchten de Duitse soldaten van 6. Fallschirmjäger Regiment, die het overleefd hebben, naar Carentan. Het volgende doel van 506 PIR is Carentan, een strategisch belangrijk knooppunt van wegen. Bovendien moet hier de aansluiting met de troepen vanaf Omaha Beach worden gemaakt en dat staat met stip genoteerd in de agenda van Eisenhower en Bradley. De hoofdweg van Dead Man's Corner naar Carentan is een damweg, die als een dijk door een vlak gebied loopt, dat door de Duitsers onder water is gezet en zonder enige natuurlijke of kunstmatige dekking; troepen, die zich over dit stuk van de damweg bewegen, zijn daarom even gemakkelijk onder vuur te nemen als poppetjes in een schiettent. Bovendien liggen in de weg ook nog vier bruggen over de rivieren La Jourdan, La Douve, het kanaal La Groult en het riviertje La Madeleine. Alle zijn diep genoeg om erin te verdrinken.

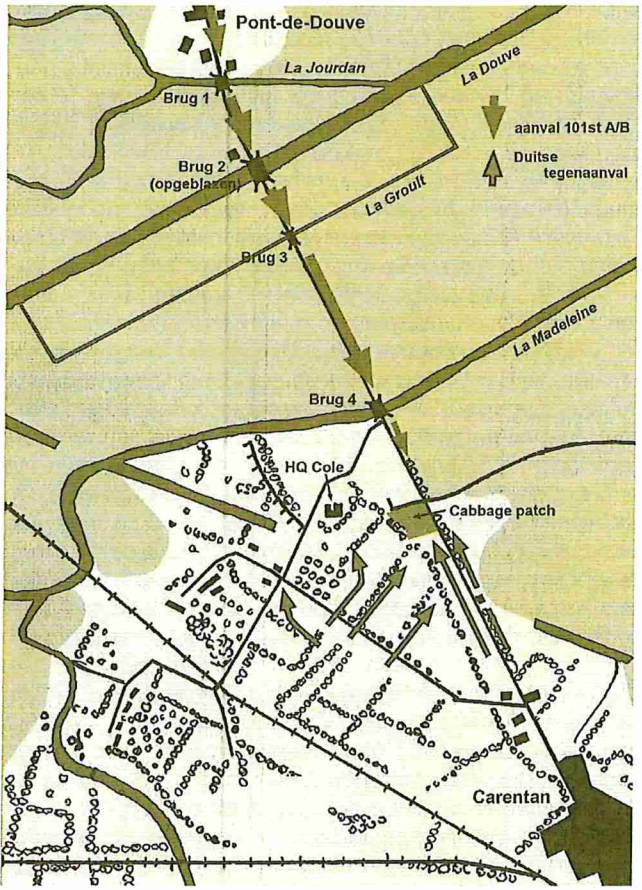

Op 9 juni om 21.00 uur krijgt Lieutenant-Colonel FRobert 'Bob' G. Cole, Commander van 3rd Battalion 502nd PIR, opdracht om aan te vallen richting Carentan. Engineers moeten de bruggen voor hen begaanbaar maken, maar die blijven in dekking en er gebeurt dus niets ...
Om 21.30 uur stijgt Captain Henry G. Plitt vanaf Houseville op in een Piper Cup om de damweg en Carentan te verkennen. Geen kogel of granaat wordt afgevuurd op het vliegtuigje. Bij terugkomst meldt hij, dat de damweg de enige mogelijkheid is om Carentan te naderen. Bovendien beweert hij, dat de stad geëvacueerd en er zijn geen vijandelijke troepen te zien!

Lt. Ralph B. Gehauf van Cole's Battalion wordt aan het begin van de nacht met tien man vooruitgestuurd en aanvankelijk blijft alles stil. Brug 4 is door de Duitsers gebarricadeerd met stalen 'Belgische hekken', maar de mannen vinden een gaatjes waar ze één voor één doorheen kunnen. De Duitsers hebben hierop gewacht. Er breekt een hel los, een regen van vuur daalt op hen neer: 88mm granaten, mortiervuur, mitrailleurs en geweervuur. Er vallen direct doden en gewonden en de para's duiken snel langs de flanken van de damweg, maar vinden nauwelijks dekking. De meesten liggen zelfs met hun benen in het water. Bob Cole's Battalion is inmiddels ook op de damweg en er ontstaat grote paniek. Iedereen probeert in de bermen iets van dekking te vinden. Het wordt een lange en chaotische nacht, waarbij de gevraagde artilleriesteun uitblijft (achteraf blijkt de munitie even op te zijn!).
Heel de volgende dag blijven de Duitsers schieten met alles, wat ze hebben. Van enige vooruitgang is daarom nauwelijks sprake. In de avond komt Bob Cole met een handjevol mannen aan bij brug 4, waar hij Lt. Gehauf in de berm vindt. Geheuf praat hem bij en het blijkt dat rechts van de weg, even voorbij brug 4, een hoger gelegen stuk grond is bij de boerderij van Monsieur Ingouf. Vanaf daar schieten de Duitsers met mitrailleurs, geweren en mortieren. Cole besluit dit aan te pakken en gaat op weg met wat bijeengeraapte soldaten. Het kost hem bijna de hele nacht, maar uiteindelijk weet hij de Duitsers daar te doden of te verjagen. Hij richt er dan zijn hoofdkwartier in.
Die nacht horen de manschappen langs de damweg een vreemd brommend geluid aanzwellen. Een vliegtuig .. .! Het vliegt laag boven de grond en plotseling zijn er twee enorme explosies, als het zijn bommen laat vallen. Hierdoor vallen veel slachtoffers. De meesten horen en zien het tweede vliegtuig niet eens, dat de damweg met zijn mitrailleurs beschiet.

'THE CABBAGE PATCH'

Punt 73 : in de nacht van 10 juni verovert Lt. Col. 'Bob' Cole met wat mannen –met veel bloedverlies en een flinke dosis geluk– de boerderij van Monsieu Ingouf, rechts van de weg na brug 4. een diepe afwateringssloot scheidt de damweg van het veld, waar boer Ingouf groene kool heeft staan. De andere veldjes rond de boerderij zijn weilanden, met daartussen hoge en dichtbegroeide bocages. Cole richt in de boerderij zijn hoofdkwartier in, maar hij ligt daar nog steeds constant onder vuur van de Duitsers.

Cole geeft opdracht aan geweer– en mitrailleurschutters van C Company om de Duitsers, die constant proberen de boerderij te heroveren, terug te drijven. Ze moeten nu doorgaan om dat duurbetaalde stukje Normandië in handen te houden.

Na een korte rustpauze vlamt plotseling en in alle hevigheid het gevecht op langs de heggen, die naar de boerderij lopen. Met ratelende pistoolmitrailleurs en knallende geweren komen de Duitsers kruipend en hollend naderbij, onder dekking van bloeiende appelbomen. Ze starten een groot tegenoffensief en hebben alles uit de kast gehaald. Het is een helse beschieting: talloze mortieren, onbeperkte munitievoorraden en griezelig goed gemikt vuur.

Omdat de munitie bij de Amerikanen dreigt op te raken, geeft Cole de opdracht aan zijn mannen om een bajonetaanval op de Duitsers uit te voeren. De strijd is heftig en duurt uren. Er vallen talloze slachtoffers. In Cole's HQ komen steeds meer gewonden binnen. Intussen probeert Cole's assistent, Major John P. Stopka, wanhopig om radiocontact te krijgen met de artillerie. De verbindingen worden echter gestoord door de Duitsers. Daarom overweegt Cole om terug te trekken, maar dan moet hij de gewonden achterlaten en dat is voor hem geen optie. Nog juist op tijd wordt contact gelegd met de artillerie, die direct een regen van granaten afvuurt en zo op het nippertje de situatie redt. Major Stopka, die eerder een hoofdrol speelde bij boerderij Marmion in Ravenoville, komt er met lichte verwondingen vanaf. Hij overleeft de oorlog echter niet. In januari 1945 komt hij om bij Bastogne, nota bene door 'friendly fire' van een P-47 jachtbommenwerper.

Uiteindelijk wordt de strijd om de damweg gewonnen en kan 101st A/B Carentan binnentrekken. De damweg krijgt van hen –vanwege de vele gewonden– de naam 'Purple Heart Lane'. Lt. Col. Robert G. 'Bob' Cole ontvangt voor zijn acties om Carentan te bevrijden de Congressional Medal of Honor. Veel heeft hij er niet aan, hij sneuvelt op 18 september 1944 bij de brug in Best, in Nederland ...

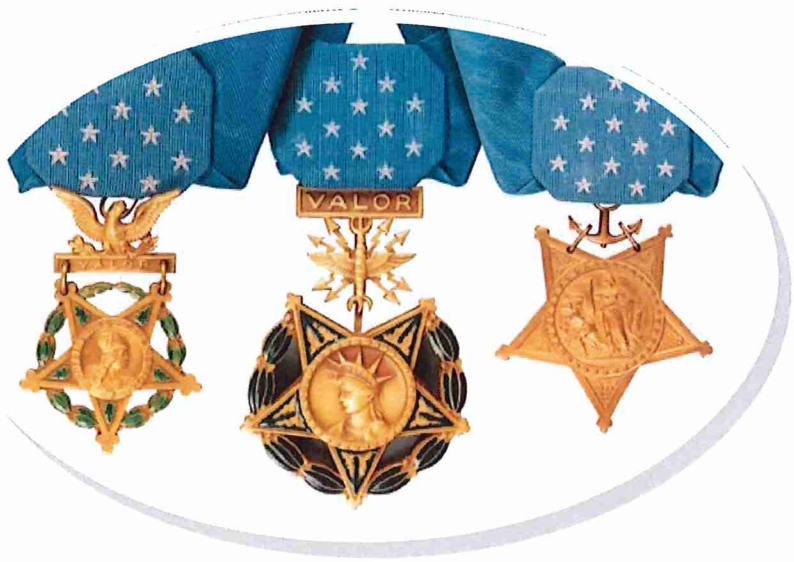

Wordt vervolgd

Deelname plechtigheden of manifestaties

Enkele bestuursleden van de Regionale Kortrijk waren hier aanwezig :

1. Zondag 28 september 2025
   Uitnodiging plechtigheid 'Herdenking Carabiniers-Grenadiers Eindoffensief Passendale 1918' te Passendale

2. Donderdag 16 oktober 2025
   A Burial Service voor een onbekende Britse en Duitse soldaat op Poelcapelle British Cemetery te Langemark-Poelkapelle

3. Zondag 18 oktober 2025
   Herdenking gesneuvelde RAF-piloten, Lt. Whitehead George en Olt. Griffiths Reginald bij het 17-oktoberbos te Lauwe

4. Donderdag 23 oktober 2025
   A Rededication Service voor Second Lieutenant Esmond Lawrence Kellie op het Railway Dugouts Burial Ground te Ieper

   A Rededication Service voor Second Lieutenant Thomas William Brogan en Second Lieutenant Eric Arthur Hopkins in de Saint George's Memorial Church te Ieper

5. Vrijdag 01 november 2025
   Jaarlijkse hulde aan de overledenen aan de St.-Jansbegraafplaats te Kortrijk

6. Maandag 10 november 2025
   Jaarlijkse herdenking aan de B.N.P.-Fortis aan het monument (boog) te Kortrijk

7. Dinsdag 11 november 2025
   Herdenking Wapenstilstand te Kortrijk

   11 novemberherdenking en onthulling Memoriaal op de begraafplaats te Bellegem ingericht door de War Association To Remember

8. Woensdag 12 november 2025
   A Rededication Service voor Lieutenant Norman Frederick Hunter van 4Th Battalion The Royal Warwickshire Regiment aangesloten tot het 4th Battalion The Royal Fusiliers, KIA op 16 Juni 1915 op Tyne Cot Cemetery te Ieper

   A Rededication Service voor Sergeant George Goodson Moore DCM van 1/5th Battalion The London regiment (Londen Rifle Brigade), KIA op 16 Augustus 1917 op Tyne Cot Cemetery te Ieper

9. <u>Donderdag 13 november 2025</u>
   Herdenking–Educatie, infomoment voor Vrije Basisschool 't Biekorfje: oorlogsmonument en begraafplaats te Aalbeke

10. <u>Zaterdag 15 november 2025</u>
    Te Deum naar aanleiding van het Koningsfeest te Kortrijk

Zondag 18 oktober 2025

Vrijdag 01 november 2025

Dinsdag 11 november 2025

Geloofsgemeenschap voor het eerst samen bij graf van Gujar Singh

Op de begraafplaats La Laiterie Cemetery in Kemmel hielden dinsdag 19 oktober 2021 enkele tientallen sikhs een plechtigheid voor hun geloofsgenoot Gujar Singh, die streed voor de Canadian Expeditionary Force. Hij sneuvelde precies 106 jaar geleden in de buurt van Petit Bois tussen Kemmel en Wijtschate. "Hij is een uitzonderlijk geval", weet historicus Dominiek Dendooven. "Canada liet slechts weinig kleurlingen toe in het leger."

"Het verhaal van Gujar Singh is heel speciaal", zegt historicus Dominiek Dendooven van het In Flanders Fields Museum (IFFM), die door zijn Indische vrienden werd gevraagd wat duiding te geven tijdens de ceremonie. "Gujar sneuvelde eigenlijk als Canadees. Voor hij naar dat land emigreerde, had hij al drie jaar gediend bij de 56th Punjabi Rifles in het Indisch leger."
Gujar Singh werd geboren in 1881. Hij was 32 jaar toen hij stierf, als weduwnaar. "Het is echt een heel uitzonderlijkgeval", benadrukt Dominiek Dendooven. "Canada liet immers slechts heel weinig kleurlingen dienstnemen in zijn leger. De overheid wou het land blank houden. Misschien werd hij toegelaten omdat hij al eerder soldaat was geweest."

Voorgevoel

Het is recent dat de man een grafsteen met zijn Indische naam kreeg in Kemmel. Daarvoor lag hij er te rusten als Canadees onder een andere naam.

Gujar Singh sneuvelde op 19 oktober 1915 door een kogel in zijn buik in de nabijheid van petit Bois, niet ver van La Laiterie, waar hij dezelfde dag werd begraven. Kort daarvoor arriveerde de man in onze regio als lid van het 24th Battalion, een infanteriebataljon dat deel uitmaakte van Canadian Expeditionary Force. Voor hij stierf, overleefde de sikh eerdere acties, waarbij hij samen met zijn strijdmakkers trouwens werd gesteund door Indische artillerie. Heel merkwaardig is dat Gujar Singh een voorgevoel had dat hij zou sterven. Dat staat zo beschreven in de bataljonsdocumenten.

Dominiek Dendooven zegt dat het niet toevallig is dat de sikhs heel veel aandacht schenken aan hun oorlogsslachtoffers. "Sikhs hebben de morele verplichting om te strijden tegen onrecht", weet hij.

"Dat klopt", bevestigt Manjot Singh (30) uit Dendermonde. "Onze tiende profeet legt ons op om te sterven voor iemands zijn vrijheid." Een sikh is eigenlijk een navolger van het sikhisme, een religie geïnspireerd door het onderwijs van de tien goeroes, zoals dat is vastgelegd in hun heilige boek. Tijdens de plechtigheid voor Private Gujar Singh deed de priester, die uit Gent kwam, een gebed voor de strijder. "Tot voor kort wisten we nog niet dat hier iemand van ons lag", zegt Manjot Singh. "Dominiek bracht ons op de hoogte en het is dus de eerste keer dat we naar de begraafplaats in Kemmel afzakken. Het is de bedoeling dit jaarlijks te herhalen. Ook op 11 november zijn we er trouwens bij onder de Menenpoort."

Tot voor kort wisten we niet dat hier iemand van onze gemeenschap lag. We komen voortaan jaarlijks terug.

Manjot Singh

Pas recent kreeg Gujar Singh (op het graf staat Goojar, wat een oudere spelling is) een grafsteen met zijn naam op.

Bronvermelding : Christophe Maertens
Het Laatste Nieuws, Leiestreek, woensdag 20 oktober 2021

De Groote Oorlog

XXXVII.

In Vlaanderen.

Ook bij de aktieve burgerwacht ging het zonderling toe. In Oost-Vlaanderen kwam een auto aangereden met een Engelschen opper-officier en zijn gezellen. De Brit moest vlug naar Antwerpen. 't Was al nacht. Eensklaps hield een burgerwachtpost hem aan. De mannen vonden 't geval heel verdacht. De opper-officier vloekte en raasde in 't Engelsch, maar dat hielp evenmin.

In slecht Fransch vroeg hij naar den bevelvoerder. Ja, die overnachtte daar in 't dorp.

Een der wachten sprong op de treeplank van het voertuig en zou de heeren er heen leiden. Hun majoor moest hier een beslissing nemen. 't Geval was te gewichtig. Al meer Duitschers hadden zich voor Engelschen uitgegeven.

Men reed naar het slapend dorpje. De Brit bromde geweldig over het tijdverlies.

De auto stopte voor een eenvoudige woning. Daar logeerde de majoor. Maar deze, die al een vrij bejaard man was, lag rustig te slapen. Dat kon hij toch ook doen met zulke trouwe manschappen.

De burgerwacht klopte bescheiden aan, maar er kwam geen antwoord. Hij klopte weer... en men wachtte.

De Engelschman sprong driftig uit zijn auto. Hij zou eens kloppen en gaf een schop tegen de deur, juist toen de baas van 't huis die langs binnen wilde openen.

De burger tuimelde omver, hoorde eenige Engelsche vloeken, die hij voor Duitsche hield, en stormde gillend de trap op.

"Here, damned coward !" bulderde de opper-officier, die ook naar boven rende.

En wat zag hij ? Daar lagen én de huisbaas en de majoor beiden op de knieën, met de handen omhoog, om zich heel gewillig aan de vermeende Duitschers over te geven !

't Geval werd opgeklaard. De majoor bromde op zijn burgerwachten, verontschuldigde hen, en de Britten konden hun reis vervolgen.

Dit verhaal, dat echt gebeurde, is slechts een der vermakelijke episoden onzer burgerwacht.

Zeker erkennen wij met eerbied, dat andere korpsen meer te doorstaan hadden en leden zagen vallen voor het vaderland.

De burgerwachten van Brussel deden nu in Oost-Vlaanderen dienst, en men zag hen langs de groote wegen en in de dorpen, waar ze heel wat leven en beweging brachten. Die van andere plaatsen voegden zich bij hen, en velen verkeerden in onrust over hun familieleden, waarvan ze door de Duitschers gescheiden waren.

In Vlaanderen zag men ook groepen vrijwilligers op ronde. Ze waren meestal van gendarmen vergezeld.

Anderen oefenden zich nog o.a. te St-Niklaas of werden aan de verdedigingswerken van Antwerpen aan den arbeid gesteld. Nog anderen zond men eenvoudig terug, omdat men er geen weg mee wist en niet weinige jonge, kloeke mannen zagen zich wel gedwongen naar huis te gaan, waar de Duitschers weldra de kontrool op de weerbare Belgen zouden instellen.

Langs de opper-Schelde blijft de doortocht der Duitschers duren.

Zonder veel moeite komt men nog van dat onbezette deel tot bij de Duitschers.

"In de vroegte zet ik met twee makkers per rijwiel uit", schrijft Streuvels in die dagen. "Langs de baan naar Ronse merken wij al gauw het spoor, waar het leger voorbij is gegaan. Gehakt stroo ligt daar, waar de paarden gevoederd werden. Wij rijden langs het kasteel waar de Duitschers hun voorraad wijn hebben opgedaan en alles omver gekeerd. In een faubourg van Doornik staat op de deuren der huizen met krijt geschreven : "Commune de Rumillies". Dat is een voorzorgsmaatregel van de bevolking, opdat men onderscheid maken zou en hen niet rekenen als inwoners van Doornik.

Verder eerst begint het spektakel. Op de Faubourg de la Morelle zien we een reeks van veertien verbrande huizen en een langwerpig graf, waar een veertigtal lijken van Fransche soldaten onder kalk, voorloopig begraven liggen. In een klooster, als ambulancie ingericht, zijn Duitschers en Fransche gekwetsten ; eenigen zien we wandelen in den hof.

Hier heeft dus de eerste ontmoeting plaats gehad. In het Notre-Damekollege van de Jezuiten bezoeken wij elf Fransche gewonden. Het zijn Vendeeërs, gebruinde mannen van rond de 40 jaar. Ze waren twee bataljons, onvolledig, zonder kanonnen, zonder kaart of eenige kennis van topografie van Doornik. Zij hebben nooit in volledige slagorde gevochten en hadden te doen tegen het heele Duitsche legerkorps, zonder dat zij eenige verkenning kregen of de sterkte wisten van den vijand. Ze hebben zich gewetensvol verweerd en zijn stap voor stap achteruit gekomen, schietend, zoolang ze konden, 't meest langs de kaaimuurtjes van de Schelde, die een uitstekende borstwering vormden.

't Meerendeel heeft zich gered, geholpen door de burgerij, die hen van kleeren voorzien heeft en den weg gewezen.—hetgeen de Duitschers zeer kwalijk genomen hebben en veel burgers duur te staan is gekomen.

Een aantal winkelruiten zijn verbrijzeld en deuren ingeslagen. Gekwetste soldaten en burgers zijn op straat blijven liggen, van in den voormiddag tot tegen den avond ; al wie dorst naderen, om iemand op te rapen, werd met de doodstraf bedreigd. Een oude man is op die manier omvergeschoten.

De straten dragen de kennelijke teekens van geweldig geschut. De lantaarnpalen in gegoten ijzer zijn doorboord van de kogels; de ijzeren beschutting der

boomen is er van gekribleerd.

Aan de huizen zijn kleine, ronde gaatjes in de ruiten, en stukken arduin en steen van deurpoorten en vesterhoeken ; een groot gat is in den toren eener oude kerk geslagen.

Op den gevel van vele winkels en herbergen hebben de Duitschers met krijt geschreven : "Schönung Gute Leute". De menschen op straat dragen op het wezen de teekens van schrik en ontzetting.

Het station is gesloten ; op de ijzerenwegbrug liggen nog de steenen, die tot verschansing gediend hebben bij den aanval. Op het stationsplein zien we in 't gras honderden vluchtelingen, die uit Charleroi zijn weggeloopen naar Rijsel, en die nu van Rijsel, waar de Duitschers gekomen zijn, terugkeeren naar Charleroi.

De menschen vertellen, aan elk die 't hooren wil, de gevallen van hun ellendige dompeling.

Rond 3 uur komen een 500 Duitsche soldaten aan van Valenciennes. 't Voetvolk ziet er moe en stram uit. Zij slepen hun voeten en schijnen overlast door al hetgeen hun om 't lijf hangt. De overheden zitten in een café en voor de deur wandelt een wacht. De burgers geven geen de minste acht op de soldaten. Voor iemand die het karakter van den Tournaisien kent, is het niet moeilijk te raden, wat er in zijn binnenste omgaat.

Terwijl we buiten zitten aan een café, op de Markt, gaat een Duitsche officier voorbij, opgeblazen in zijn bleekblauw pakje, met een dikken spekhals. Gepommadeerd kijkt hij op door zijn monocle, als de misprijzende verwaandheid zelf ; hij draagt zijn sabel alsof 't een Paaschkeers was, en stapt met een aanmatiging alsof hij op de markt liep in een Duitsche stad. Ik begrijp goed, dat zulk een figuur bij een Franschman bijvoorbeeld, een diepen haat verwekt, en er menschen zijn, die lust gevoelens zoo iemand omver te blazen.

Op den terugtocht zien we op elk dorp de menschen, die bijeenkomen en dagbladen lezen. Er is verslagenheid in de lucht en het kanon dondert.

Te Ansegem, Avelgem, Waregem, enz... zijn enkele gendarmen op hun post teruggekeerd met in iedere plaats een tiental jonge vrijwilligers. Wij blijven dus niet heelegansch zonder bescherming. Ik heb daareven een groepje van die jongens ontmoet. Zij zien er preutsch uit om hun nieuwe pakje, stappen flink in 't gelid en houden kranig 't geweer op den schouder.

Het is niet veel, maar 't geeft toch altijd een zekere gerustheid, als er politie is in de streek en de misdrijven toch ergens kunnen aangeklaagd worden. Is 't niet wonder, in een tijd dat alle kwaaddoeners vrij spel hebben, hoort men nergens van inbraak, moord of vechtpartij ! Het ergste gespuis schijnt ingetogen ; men ziet zelfs geen dronkaards of eenige baldadigheid meer. Men hoort geen vloek meer of gezang.

Bij dag verneemt men alleen het rinkelen der bellen van de paarden, die op 't land werken. Meisjes en knapen, die vroeger veel gerucht maakten, fluiten zelfs hun deuntje niet meer, noch durven beiden lachen.

Met valavond ziet men over heel de wijde verte geen enkel lichtje meer pinkelen. Na het eten gaat iedereen vlug te bed. In enkele wijken echter komen de menschen bijeen, om te bidden in de kapel.

't Is indrukwekkend om zien, die ingetogen menigte, samengetroppeld en geknield op den knok en 't opgaan dier zware bromstemmen in de stilte van den avond.

Nu iedereen voor zichzelf het heil en het behoud der zijnen in gevaar weet, ontstaat al meer de nood om in 't openbaar te bidden.

Dat onzekere van nu bezet, dan onbezet land, gaf aanleiding tot allerlei voorvallen. Een aantal Duitsche uhlanen rijdt over den steenweg Gent-Kortrijk, in de buurt van Vyve-St-Elooi-Waregem. Vrijwilligers beschieten hen uit een huis. Wat later komt een bataljon Waregem beschieten.

Te Deerlijk waren 17 uhlanen op een omwalde hoeve. Een honderdtal vrijwilligers omsingelde hen. Er werd geweldig geschoten, maar de Duitschers ontsnapten toch, op twee na, een doode en een gewonde.

Twee dagen later passeeren er weer vijanden. De vrijwilligers zaten nu in een dennebosch en vuurden. De uhlanen naderden, zonder de vrijwilligers te zien, die zich op een hoeve verschansten.

Maar de Duitschers zagen boernwerklieden wegvluchten en hielden deze voor de schutters. Zij volgden hen in een hoeve, doodden den zoon van den boer, wondden een burger en staken drie boerderijen in brand. De Duitschers hadden in 't geheel geen soldaten gezien. 't Scheen of het voor Deerlijk nog erger zou worden. Een bataljon trok er heen, maar kreeg bevel naar Frankrijk te gaan. Officieren gingen nu een onderzoek naar den aanval instellen en namen vijf burgers van Deerlijk en drie van Harelbeke mee. De onschuldigen moesten te Berchem voor een krijgsraad verschijnen. Die van Deerlijk mochten 's anderendaags terug naar huis keeren, maar die van Harelbeke werden tien dagen met het leger meegeleid.

De Duitsche troepen in 't Zuiden van Vlaanderen dwongen ook tal van boeren hen met wagens en paarden naar Frankrijk te vergezellen. Ze namen ook gijzelaars, die borg waren voor de veiligheid der legers.

Men hoorde gedurig 't kanon. Men wist niet wat er gebeurde, tot eindelijk 't nieuws over den slag der Marne kwam.

En dat nieuws klonk door de wereld als een grootsch klimmend gerucht, dat ieders harte met vreugde vervulde, want de verbazende snelheid waarmede de Duitschers naar Parijs gerukt waren, had de wereld met verstomming en angst geslagen.

In een volgend hoofdstuk zullen wij den slag van de Marne, die over het lot der menschheid besliste, beschrijven.

Wordt vervolgd

Olifanten spotten in Rome

Op maandagochtend 14 november 2016 vonden 2 Spaanse toeristen een stuk marmer op de Piazza della Minerva. Het bleek een deel te zijn van een afgebroken slagtand van het olifantje van Bernini dat sinds 1667 op de Piazza een Egyptische obelisk op de rug torst. Het verhaal van dit beeld van Bernini is voldoende verteld. Minder gekend is dat het standbeeld vaker beklommen wordt. Men neemt namelijk aan dat het aanraken (of kussen) van het achterwerk geluk brengt. Het is dan ook heel goed mogelijk dat de schade al spelenderwijs aangebracht werd. Wat uiteraard geen excuus is. Het bracht mij op het idee om even rond te neuzen of er in Rome nog andere olifanten te spotten vallen. Doelbewust laat ik hier de mammoeten terzijde. Want ook van hen zijn er in de stad en de onmiddellijke omgeving nogal wat restanten gevonden.

Nu was het olifantje van Bernini uiteraard niet de eerste confrontatie van de Romeinen met de dikhuiden. Paus Leo X had er anderhalve eeuw daarvoor de olifant Hanno als geschenk gekregen van de koning van Portugal. Ook toen genoot het dier een enorme aandacht. De olifant stierf in 1516 wellicht ten gevolge van constipatie. Volgens diverse getuigenissen zou het kadaver in de Vaticaanse tuinen begraven zijn; maar het zal wellicht bij weinig toeristen opkomen om bij hun bezoek aan de pauselijke enclave hiervan een prioriteit te maken. In een zaal van de *Vaticaanse musea* hangt ook een basreliëf van de dikhuid. Netjes met een bel rond de nek. Diezelfde olifant werd later afgebeeld op een fontein in de Villa Madama, ooit bewoond door Margaretha van Parma. Na de dood van haar echtgenoot Allessandro de' Medici hertrouwde ze met Ottavio Farnese waardoor ze in Vlaanderen te-

recht kwam.

In hetzelfde Vaticaans museum kan je eveneens olifanten opmerken in een van de schilderijen van Rafaël. Een tip: kijk goed rond in de Stanza di Eliodoro naar de fresco waarop god de dieren schept.

In de Keizertijd waren de olifanten welgekomen protagonisten aan het spektakel in de arena's. Ook keizer Hadrianus heeft ooit op olifanten een beroep gedaan. Niet om oorlog te voeren noch om in het amfitheater op te treden, maar wel om het kolossale beeld van keizer Nero te verplaatsen van het forum naar een lager gelegen plaats vlakbij het Colosseum; wat dan weer leidde tot de naamoverdracht van het beeld naar het stadion. 24 olifanten klaarden de klus. Op de vrijgekomen ruimte op het forum liet hij de tempel van Venus en Rome bouwen.

Maar wellicht de allereerste keer dat de Romeinen in hun stad een olifant te zien kregen was in 275 v. Chr. Manius Dentatus had zopas het leger van Phyrrhus van Epirus in de strijd nabij Beneveto in bedwang kunnen houden waardoor deze laatste, geplaagd door enorme verliezen, de strijd op het schiereiland definitief opborg. De Macedoniërs beschikten nochtans over 20 Aziatische strijdolifanten. Acht daarvan werden door de Romeinen gevangen en vier mochten aan de triomftocht van Dentatus in Rome deelnemen. Een primeur voor de Stad der steden. Beneveto zelf bezit nog aardig wat restanten uit de romeinse tijd zoals een theater, de triomfboog van Traianus en de bogen van de oorspronkelijke brug op de Via Appia.

In de noordelijke hoek van de Villa Borghese ligt de dierentuin. Het is nogal evident dat je ook daar olifanten zult aantreffen. Maar vlakbij ligt de *Villa Guilia* waarin een belangrijke Etruskische kunst is bijeen gebracht. Daaronder een aarden bord met een strijdolifant, gevolgd door een kalfje, netjes met zijn slurf aan de staart van mama. Dit zou de alleroudste afbeelding van een olifant zijn die er in Italië te vinden is.

In de onmiddellijke omgeving bevindt zich de *Galleria dell'Arte moderna e contemporanea*. Bij ons bezoek in september 2018 werden we er verwelkomd door vier of vijf levensgrote, zwarte leeuwen. Languit profiteerden ze luierend op de monumentale trappen van de zon. Daarna werden we binnen verwelkomd door een levensgrote olifant. De taxidermist had deze echter in het vel van een tijger gestopt. Leuk was eveneens dat de staart vervangen werd door de kop van dit roofdier. Had de tijger de olifant opgepeuzeld of was het omgekeerd en kwam die kop uit de aars piepen? Het deed ons denken aan de Kleine Prins van Antoine de Saint-Exupéry. Was het nu een hoed of een slang met een olifant er in?

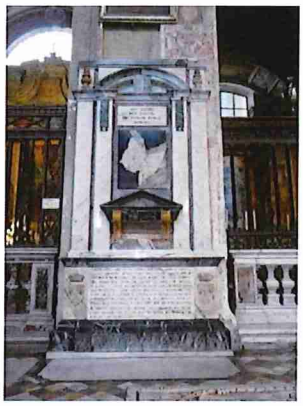

Van de oudste afbeelding in de Villa Giulia gaan we nu naar (misschien wel) de meest recente verwijzing naar olifanten in Rome. Maar wel net zo wreed en bloedig als het spektakel in de arena. In de *Santa Maria in Aracoeli*, de kerk tussen het Vittoriano en het Campidoglio en bereikbaar via de monumentale trap, ligt Eugenia Ruspoli begraven. Hij was van adellijke afkomst en nogal avontuurlijk aangelegd. Jammer genoeg werd deze eigenschap hem fataal. In Somalië werd hij op 4 december 1893 door een olifant op de slagtanden gespietst en daarna onder de enorme poten vertrappeld. Hij was toen amper 27 jaar oud en werd ter plekke begraven. Pas in 1928 werden zijn overblijfselen in Rome bijgezet.

In het vroegere *Museo Torlonia* (in het gelijknamige park langs de Via Nomentana) was een basreliëf te bewonderen dat eertijds het zijpaneel was van een sarcofaag. De plaat vertoont een zicht op de haven van Ostia. Op de voorgrond staan twee schepen afgebeeld en linksboven de vuurtoren. Let ook even op de wolvin met de twee kinderen bovenaan een vierspan. Maar de wagen werd niet getrokken door paarden, wel door vier olifanten. Dat brengt ons naadloos naar het verhaal van Pompeius, de rivaal van Caesar, die een triomftocht wou maken door de stad waarbij de wagen getrokken werd door olifanten. Er rees echter een klein probleem. De Porta Capena was te smal om die vier kolossen naast elkaar de stad binnen te laten.

Mussolini maakte van de villa Torlonia een privé-residentie. Blijkbaar werd de private collectie van de rijke familie Torlonia (deels?) overgebracht naar de reserves van de Capitolijnse Musea. De villa is sinds kort opnieuw ingericht als museum. Of die afbeelding daar opnieuw te zien valt is mij niet bekend.

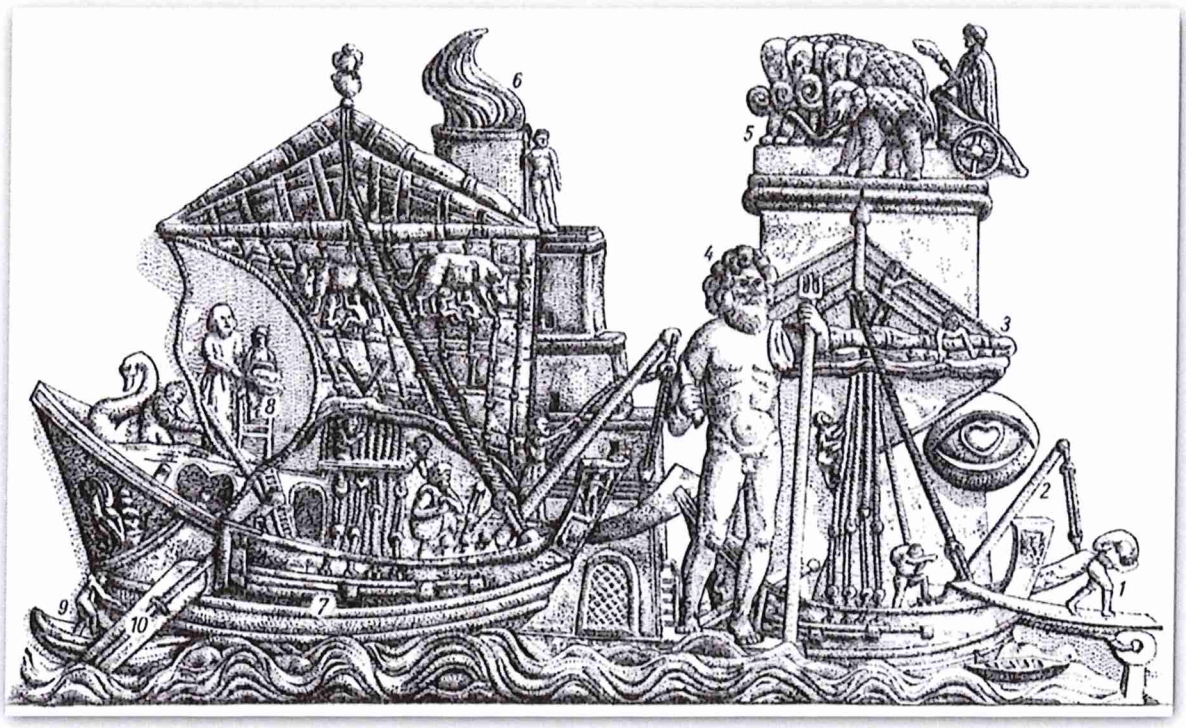

Zo belanden we in Ostia, de haven van het antieke Rome. Als u achter het theater doorloopt in de richting van het museum passeert u een aantal aardige mozaïekvloeren die zich nog in sito bevinden. Ook daar treft u een olifant aan. Net zoals bij het beeld van Bernini lijken de verhoudingen ook hier niet voor honderd procent geslaagd. Maar misschien had dit wel te maken met het perspectief en was het precies de bedoeling dat de afbeelding vanop een afstand moest worden bekeken.

Wellicht zijn er nog meerdere afbeeldingen van olifanten te vinden in Rome. U mag ze mij steeds melden.

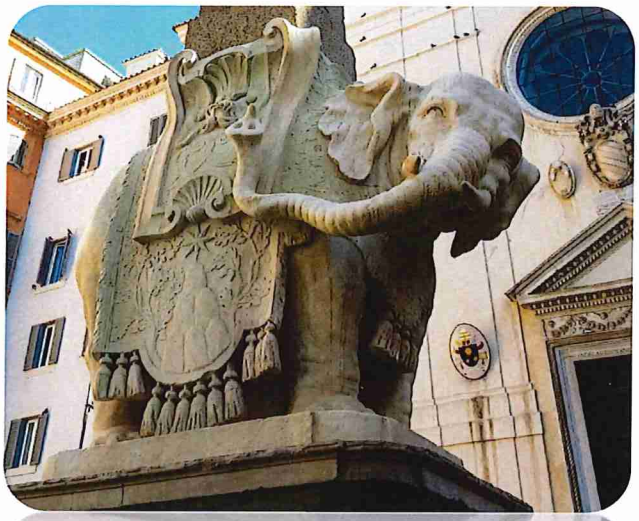

Schilderij van Rafaël: *Stanza di Eliodoro*

Bronvermelding : Marc Vandenbon
Auteur van "*Innemend Italië*"
www.innemenditalie.be

Vooruitzichten in 2026

Enkele data van herdenkingen, plechtigheden en/of manifestaties in 2026 tenzij aanpassing van data :

1. Zondag 31 mei 2026
   Herdenking Leieslag, Nationaal Leiemonument te Kortrijk (VM)
   Memorial Day Service, Flanders Field American Cemetery te Waregem (NM)

2. Zondag 07 juni 2026
   68ste herdenkingsplechtigheid Politieke Gevangenen en Weggevoerden uit de Tweede wereldoorlog aan het Provinciaal Mausoleum te Menen

3. Zaterdag 21 juni 2026
   Herdenking Parachutisten en Weerstanders aan de Sluizen te Menen

4. Dinsdag 21 juli 2026
   Nationale Feestdag te Kortrijk

5. Zondag 02 augustus 2026
   91ste Nationale Hulde aan Zijne Majesteit Koning Albert I en de Helden van de IJzer aan het Westfront te Nieuwpoort

6. Vrijdag 16 oktober 2026
   Herdenking gesneuvelde RAF-piloten bij het 17-oktober bos te Lauwe

7. Zondag 01 november 2026
   Jaarlijkse herdenking van de overledenen te Kortrijk

8. Dinsdag 10 november 2026
   Herdenking B.N.P.-Fortis aan het monument van Fortisbank te Kortrijk

9. Woensdag 11 november 2026
   Herdenking wapenstilstand te Kortrijk

10. Zondag 15 november 2026
    Koningsdag te Kortrijk

